

Thriller

WEB VAN LEUGENS

Johnny Bollé

LetterRijn

WEB VAN LEUGENS

Johnny Bollé

Uitgeverij LetterRijn, Noordwijkerhout, Nederland

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelevoudig, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Eerste druk, mei 2024

© 2024 Johnny Bollé

Auteur: Johnny Bollé

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Coverfoto: Shutterstock

Coverontwerp: Danny Dirix

Grafische vormgeving: uitgeverij LetterRijn

Drukwerk: Leesterheide Grafisch, Raamsdonk

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-931928-9-8

Juli 1983

De granietrotsen van Ploumanac'h, Bretagne

Ik spurt naar beneden, mijn zicht is wazig. De snelheid van mijn ademhaling zit op zijn limiet.

De maan verlicht het pad dat zich kronkelend voor me uitstrekt. Mijn verbeelding slaat op hol, de haartjes op mijn armen komen overeind. In het blauwe licht lijken de ongewone vormen van de granietrotsen angstaanjagende wezens.

De steile afdaling verrast me, mijn benen kunnen het hoge tempo niet aan en ik verlies de controle over mezelf. De spieren in mijn bovenbenen verkrampen en het lijkt alsof mijn borst zit ingesnoerd.

In een poging om mezelf af te remmen, zwaaien mijn armen ongecontroleerd. Ik hel naar achteren en maak mijn passen groter. Mijn tactiek om af te remmen is hopeloos en ik realiseer me dat vallen onvermijdelijk is.

Even later zak ik door mijn knieën en met een harde smak ga ik tegen de grond. De kleine kiezelstenen op de weg rijten mijn handpalmen open. Ik pers mijn lippen op elkaar om mijn kreet binnensmonds te houden wanneer een pijscheut door mijn knie schiet. Bloed loopt langs mijn been, fijne kiezels drukken diep in mijn huid. Ik negeer de pijn en de open wond, er is geen tijd te verliezen. Ogenblikkelijk krabbel ik weer overeind en kijk paniekerig om me heen. Ik moet hier weg voordat hij me ziet.

Schichtig strompel ik verder, elk geluid jaagt mijn hartslag de hoogte in. Ik voel me net zo kwetsbaar als een hert zich moet voelen in het vizier van een geweer. Ik heb het gevoel dat hij me gadeslaat van daarboven bij de vuurtoren, *Le Phare de Mean Ruz*.

Het pad wordt vlakker en ik kan de rotsen van het *Duivelskasteel* zien. In het licht van de maan doet het massief me denken aan een prehistorisch beest, een bewaker van deze plek. Nog een stukje en ik ben bij mijn mountainbike. Hoewel de rotsformatie me de stui-

pen op het lijf jaagt, kan ik een vreugdekreet amper bedwingen.

Lilou's gezicht doemt op in mijn gedachten, tevergeefs probeer ik het akelige beeld weg te knippen.

Haar stem spookt door mijn hoofd.

'Het hoogste punt van de roze granietrotsen van Ploumanac' is een van de beste plekken om de nachtelijke hemel te bekijken,' had ze gezegd. 'In deze periode van het jaar kan je zelfs een glimp van de Melkweg opvangen, wist je dat? Tenminste, als de volle maan niet zo helder zou schijnen.'

Lilou was geobsedeerd door de sterrenhemel, ze kende alle sterrenbeelden. Ze kon niet begrijpen dat ik steeds opnieuw de mist inging wanneer ze me vroeg om een constellatie aan te duiden.

'Kom hier,' zei ze. 'Zie je die vijf sterren in de vorm van de letter w? Dat is Cassiopeia.' Ze pakte me bij mijn schouders en duwde me voor zich uit tot ik vlak bij de rand van de rots stond.

'Ik weet niet waar ik moet kijken,' had ik geantwoord.

Een windstoot verraste me en wakkerde mijn hoogtevrees aan.

'Jesus, ik wil niet zo dicht bij de rand staan,' zei ik en deed een lompe stap naar achteren.

'Je bent een bedriegster,' galmde het langs de rotsen.

Het schelden ontardde in een hevige woordenwisseling.

Voor ik goed en wel besepte wat er gebeurde, zag ik haar in de diepte verdwijnen. Haar lange zwarte jas fladderde om haar lichaam. Ik kon de doodsangst in haar opengesperde ogen zien. Met haar armen naar me uitgestrekt keek ze me aan alsof ik de mogelijkheid had om de tijd terug te draaien en haar op miraculeuze wijze kon redden van een gewisse dood. Vol afgrijzen wendde ik mijn blik af toen haar hoofd met een doffe klap de rand raakte en haar lichaam verder begon te vallen.

Trillend als een espenblad maak ik mijn huurfiets los van het slot. Mijn hart slaat een slag over als hij het pad komt aflopen. Ik duik weg achter een lage rots.

Zijn voetstappen knisperen in het grind, het geluid komt mijn kant op. Ik houd mijn adem in en met mijn ogen gesloten duik ik mijn rug tegen de granietsteen.

Het geschuifel stopt, ik durf weer voorzichtig te ademen en

open mijn ogen. Vijf sterren aan de hemel lijken harder te blinken,
alsof ze hun best willen doen om te worden opgemerkt.

‘Cassiopeia,’ fluister ik.

Ik heb Lilou’s sterrenbeeld gevonden.

1

Madeline

Heden

De ochtendzon werpt een zachte gloed over de uitgestrekte akkers van de Limousin. Nergens valt er een ziel te bespeuren, maar de rustieke boerderijen en de goudgele balen hooi op het land verraden de aanwezigheid van landbouwers in deze streek.

Op de smalle weg laat Madeline haar wagen vertragen en opent het raam.

De frisse ochtendlucht is vermengd met de geur van aarde, versgemaaid gras en geurende bloemen. De roodbruine koeien stoppen met grazen wanneer ze voorbijrijdt. De rust en het gevoel alsof de tijd geen vat heeft op deze omgeving, doen haar vingers rond het stuur ontspannen. De mooie herinneringen komen terug, ooit was ze hier gelukkig. Ze ziet zichzelf langs de velden fietsen, stoppen en afstappen om voor haar moeder kleurrijke bloemen uit de berm te plukken. Ze was een vrolijk kind, tevreden en zorgeloos.

Maar kleine kinderen worden groot.

Een onaangename gewaarwording doorkruist haar gedachten wanneer ze Etouffant binnenrijdt. Het is moeilijk om te beschrijven wat ze precies voelt. Haar geboortedorp op het Franse platteland voelt vertrouwd aan, alsof ze na een lange dag eindelijk onder een warme deken op de bank ligt. Alleen is dat omhulsel verstikend en kan het haar niet beschermen tegen de koude rillingen die tegelijkertijd over haar rug lopen.

Verbaasd kijkt ze door de voorruit naar de hemel. Net zoals boven het dorp de zon achter het snelgroeiende wolkendek verdwijnt, schuift er een donkere schaduw over haar gemoed. Met open mond staart ze in de binnenspiegel naar de blauwe hemel.

Waar komt die plotse duisternis vandaan?

Het centrum is nog exact zoals ze het zich herinnert. Het is niet

meer dan een kruispunt met daarop de enige winkel van het dorp. Het supermarktje voorziet de inwoners niet enkel van brood, koffie en andere levensmiddelen, het doet ook dienst als postkantoor en het is de plek waar je moet zijn om op de hoogte te blijven van de dorpsroddels. Pauline, de eigenares, noemt het trots haar *bonne marché*. Waarom zou je tien kilometer verderop naar de *Super U* rijden als je bij haar alles kan vinden wat je nodig hebt?

De rood en wit gestreepte luifel beschermt de etenswaren in de etalage tegen de zon die nog slechts af en toe de kans ziet om door de wolken te breken.

Madeline rijdt langs de winkel en zet het geluid van de radio zachter. Ze zal weer aan het idee moeten wennen dat in dit dorp de stilte de scepter zwaait.

Met haar handen in haar zij staart de vrouw in de deuropening haar aan. Ze draagt een wit schort over haar loshangende jurk. Haar gezicht is voller geworden en haar omvang is sterk toegenomen, maar Madeline herkent de ondoorgroendelijke blik van Pauline. Een schok gaat door haar lichaam als ze Pauline in de ogen kijkt waardoor ingeslapen herinneringen in haar hoofd worden gewekt.

Ze ziet zichzelf als klein meisje de winkel binnenstappen. Pauline steekt haar hand naar haar uit, tegelijk met de mand geeft Madeline haar de boodschappenlijst van haar moeder. Pauline vraagt hoe het op school gaat en zegt dat ze haar best moet doen. Het klinkt geforceerd, als een soort protocol dat dient te worden gevolgd. Madeline knikt en legt het geld van haar moeder in de hand van de vrouw. In ruil overhandigt die haar het wisselgeld en de mand met de aankopen. Met een nonchalant gebaar haalt Pauline de blonde haren van Madelines pony uit haar ogen.

Bij het snoephoekje aarzelt het kind en kijkt Pauline aan.

‘Ach, neem gerust een toverbal.’ Het klinkt even koud als de blik in haar ogen. ‘En dan meteen naar huis, hoor.’

Madelines hart maakt een sprongetje als ze het snoepje in haar mond steekt.

Aarzelend zwaait Madeline naar de vrouw terwijl ze traag verder

rijdt. Pauline knijpt haar ogen tot spleetjes en trekt haar wenkbrauwen naar elkaar toe.

Is Madeline de laatste persoon die ze hier had verwacht of stond ze stiekem op de uitkijk en had ze gewacht op het moment dat de afvallige zou terugkeren?

Madelines maag knort, ze heeft al enkele uren niets meer gegeten en snakt naar een zoete hap. Ze zet de wagen aan de kant en stapt uit. Het nerveuze gevoel dat haar overviel toen ze vanochtend vanuit Bordeaux vertrok is terug en doet haar benen trillen. Het zorgt ervoor dat ze onzeker de straat oversteekt, waardoor het lijkt alsof ze voor de eerste keer op naaldhakken loopt. Opnieuw zwaait ze naar Pauline terwijl ze een lach om haar lippen probeert te houden.

Nog steeds staart ze Madeline weifelend aan. Het is pas op het moment dat ze vlak voor haar staat dat de diepe rimpel uit haar voorhoofd verdwijnt. Haar ogen worden groot, ze brengt haar handen in een driehoekje voor haar mond.

‘Madeline?’ Achter haar vingers klinkt haar naam gesmoord. Ze zet een stap achteruit en neemt haar van top tot teen op. ‘Madeline Pasquier?’ herhaalt ze. ‘Ben je het echt?’ Het klinkt als een berisping, alsof ze het haar kwalijk neemt dat ze zich hier durft te vertonen. Madeline moest wel komen, een andere keuze had ze niet.

Madeline knikt en onder de verwijtende blik krimpt ze in elkaar. Pauline kijkt haar aan als een strenge regisseur van een toneelstuk waarin de antiheld op het verkeerde moment op de Bühne verschijnt.

‘Dag Pauline,’ mompelt ze.

Paulines mond valt open, ongegeneerd laat ze haar blik over haar heen gaan.

Madeline wriemelt aan haar korte rok waarvan ze nu pas beseft dat die niet strookt met de ongeschreven kledingvoorschriften van de dorpelingen. Wanneer Pauline de nylonkousen en torenhoge stiletto’s opmerkt, ziet Madeline haar afkeur groeien.

Had ik daarnet in het tankstation maar een reep chocolade gekocht.

Waarom de confrontatie aangaan met een van de hoofdperso-

nages van Etouffant terwijl ze evengoed meteen naar de chambre d'hôte had kunnen rijden? De sleutel van het huis van haar moeder brandt in haar zak, in plaats van in een logies met ontbijt te overnachten had ze naar het huis kunnen gaan waarin ze is opgegroeid. Die krachtmeting wil ze echter nog een dag uitstellen. Eerst wil ze opnieuw wennen aan de omgeving en het dorp.

Met zijn bizarre inwoners.

Ze had zeker niet verwacht dat haar vroegere dorpsgenoten de rode loper voor haar zouden uitrollen, maar diep vanbinnen had ze gehoopt dat tenminste Pauline haar met open armen zou ontvangen. Als zij haar zou omarmen was het mogelijk dat de andere inwoners zouden volgen.

'Ik had je bijna niet herkend.' Met het scheeftrekken van haar mond bevestigt Pauline haar misprijzen. 'Is dat tegenwoordig de mode in Bordeaux?' Met haar wijsvinger maakt ze een cirkelend gebaar.

Madeline voelt de warmte naar haar wangen stijgen. Rechtsomkeer maken is geen optie meer, ze moet het kleineren ondergaan. Het is haar eigen stomme schuld.

'Hoe gaat het met je?' vraagt Madeline ontwijkend en sluit de knopen van haar tweedjas om de diepe uitsnijding van haar overhemd te bedekken.

Pauline negeert de vraag. 'Wat ben jij veranderd.' Ze legt de klemtoon op elk woord. Het klinkt smalend, alsof Madeline met haar gevoel voor mode een misdaad heeft begaan.

Madeline slikt en beklagt zichzelf opnieuw dat ze is uitgestapt om de vrouw te begroeten.

'Wie had ooit kunnen denken dat jij nog naar Etouffant zou terugkeren. Hoelang is het geleden? Tien jaar?'

'Zoiets,' mompelt ze.

Acht jaar om precies te zijn, ze was twintig toen ze genoeg had van de bekrompen dorpsmentaliteit en naar Bordeaux vertrok.

'Je hoort hier niet meer thuis.' De woorden treffen haar als een mokerslag op haar borst. 'Baal je er niet van omdat je geen andere keuze hebt dan hierheen te komen?'

Madeline wilde dat het anders was, als het aan haar had gelegen

had ze nooit meer een voet in dit dorp gezet. Morgenavond, na het bezoek aan de notaris, maakt ze het huis van haar moeder verkoopklaar en gaat ze zo snel mogelijk terug naar huis. Dan bestaat dit gehucht voor haar niet meer.

‘Ik ...’

‘Wat jouw moeder is overkomen is verschrikkelijk,’ onderbreekt ze Madeline en schudt haar hoofd. ‘En dat jij niet eens de moeite hebt genomen om haar te bezoeken is gewoon ...’ Ze stopt met praten en met een blik vol venijn monstert ze haar opnieuw.

Madeline heeft het gevoel dat het bloed uit haar hoofd wegtrekt. Ze hoeft dit niet te pikken, tenslotte is Pauline niet meer dan een figurant in haar leven.

Compleet onbelangrijk.

Dikke regendruppels maken de straatstenen nat, Madeline trekt de kraag van haar jas op. ‘Ik denk dat het beter is dat ik er vandoor ga,’ zegt ze, terwijl ze naar de dreigende lucht kijkt. Er is onweer op komst. Ze herinnert zich hoe hevig die onweersbuien hier kunnen zijn op zo’n drukkende zomerdag als vandaag.

‘Ben je niet bang om naar het huis van je moeder te gaan?’ Pauline maakt spleetjes van haar ogen als er een plotse windvlaag opsteekt en de hemelsluizen worden opengezet. Het lijkt alsof ze boos is dat de weersomstandigheden haar onderbreken.

Dankbaar maakt Madeline gebruik van de plensbui om zonder te antwoorden naar haar auto te vluchten.

Met trillende handen start ze de motor, veel te snel laat ze de koppeling los waardoor de wagen met een schok stilvalt. Ze kijkt opzij, vanachter de gesloten winkel deur houdt Pauline haar in de gaten. Haar vervormde silhouet achter het beregende raam doet Madeline huiveren. Opnieuw draait ze de contactsleutel om en stuurt de wagen de straat op.

Paulines woorden blijven in haar hoofd rondspoken. *En dat jij niet eens de moeite deed om haar te bezoeken.*

Haar schuldgevoel zuigt haar als een woedende draaikolk de diepte in. Om eraan te ontkomen, grijpt ze naar haar uitvluchten alsof ze reddingsboeien zijn. Ze laat ze weer allemaal de revue passeren in de hoop dat ze zich achteraf beter voelt. Zoals het smoesje

dat ze geen tijd had, het uitbrengen van haar nieuwe kledinglijn had voorrang op alles. Of het excuus dat haar moeder slechts de laatste maand van haar leven doodziek was geweest, voor die tijd was ze kernegezond. Ze wilde haar heus wel bezoeken, het was er alleen niet van gekomen. Wist zij veel dat het zo snel zou gaan. Het is niet haar schuld, haar moeder had haar vroeger moeten inlichten.

2

Isabelle

De laatste lentedagen van 1983

‘Ik zie je straks.’ De moeder van Isabelle gaf haar dochter een zoen op de wang. Ze keek op haar horloge. ‘Wat zijn jullie laat.’ Terwijl ze dat zei, keek ze niet Isabelle aan maar haar vriendin Lilou, alsof ze haar duidelijk wilde maken dat het haar schuld was dat ze te laat op school zouden komen.

‘Het valt mee, we zullen een beetje sneller trappen.’ Isabelle gooi-
de haar rugzak op haar rug en stapte op haar fiets.

‘Wees voorzichtig,’ riep haar moeder terwijl het tweetal wegfiets-
te.

Isabelle keek om en zwaaide.

‘Te laat zijn we sowieso,’ lachte Lilou. Ze schoof haar zonnebril
van haar voorhoofd naar haar half dichtgeknepen ogen.

‘Ik weet het.’ Ze schakelde meteen een versnelling hoger. ‘Wat een
idee om met de fiets naar school te gaan in plaats van met de bus.’

In Etouffant was geen school, zelfs niet voor kleuters. Daarvoor
waren er te weinig inwoners. Net zoals de kinderen en jongvolwas-
senen uit de dorpen en gehuchten in de buurt gingen ze naar school
in Argenton-sur-Creuse. Voor de dorpelingen uit Etouffant was een
dagelijkse busrit van vijftien kilometer een noodzaak.

‘Jij wilde toch iets aan je conditie doen?’

Isabelle knikte. ‘Als we in juli gaan lopen in Bretagne, wil ik er
zeker van zijn dat ik je kan bijhouden. Jij bent zo fit.’

Lilou’s gezicht straalde, ze kreeg graag een compliment over
haar sportieve uiterlijk. Enkele keren per week ging ze hardlopen
of zwemmen, én ze lette op wat ze at. Voor haar was het immers
belangrijk om er goed uit te zien.

‘Alleen is deze halflange rok niet praktisch voor een fietstocht. Ik
zal blij zijn wanneer ik dit schooluniform voorgoed in mijn kast kan

laten hangen.' Lilou ging op de trappers staan en streek met haar vingers over de rok voordat ze weer ging zitten. 'Jij niet?'

Isabelle antwoordde niet, in tegenstelling tot haar vriendin was ze trots op haar uniform. Het gaf haar het gevoel dat ze ergens bij hoorde. Ze dwong de wapperende rood-zwarte das terug voor haar overhemd.

'Kijk je er ook zo naar uit? Een weekje Ploumanac'h. Bij helder weer is de sterrenhemel daar prachtig, ik ga je alle sterrenbeelden leren kennen.' Lilou legde de nadruk op *alle* en keek naar de blauwe lucht alsof ze het voor zich zag.

'Ja, natuurlijk.' Ze keek uit naar een week vakantie, de interesse voor astrologie van Lilou hoefde niet voor haar, maar dat nam ze er graag bij.

'Ik ben blij dat we met zijn drietjes gaan.'

Er ging een steek door Isabelles hart. Gaspar, Lilou's vriend, zou ook meegaan, ze was bang dat ze zich bij het verliefde koppel buitengesloten zou voelen. Ze negeerde dat gevoel, ze was ervan overtuigd dat Lilou en Gaspar zoiets zouden vermijden.

'Kan je je voorstellen dat dit ons laatste jaar is op de school van Argenton-sur-Creuse?' zei Lilou dromerig. 'Volgende maand starten de examens en ik zal blij zijn dat ...' Ze stopte met praten en beet op haar onderlip. Lilou was niet alleen sportief, ze was ook een primus als het op studeren aankwam, het volgende schooljaar zou ze naar de Sorbonne in Parijs gaan. Soms leek ze te vergeten dat zoiets voor Isabelle niet mogelijk was. Isabelles resultaten waren te middelmatig en haar ouders hadden er het geld niet voor.

'Wat vliegt de tijd.' Isabelles overdreven glimlach stond in groot contrast met de droefenis in haar blik. 'Hoe sta je ervoor?' vroeg ze snel, hoewel ze wist dat het een overbodige vraag was.

'Valt best mee.'

Isabelle wist dat Lilou wilde nuanceren dat het haar geen moeite zou kosten om alweer de beste resultaten van de klas te behalen.

'En jij?' Ze keek opzij. Isabelle bleef voor zich uitkijken. 'Als er iets is waarmee ik je kan helpen. Ik doe het graag.'

'Dat weet ik. Het gaat prima,' loog ze.

Het maakte haar niet zoveel uit. Haar moeder had een baan voor

haar geregeld bij de bakkerij in Argenton-sur-Creuse, waar ze al meer dan tien jaar parttime werkte. Het zag ernaar uit dat haar toekomst in Etouffant lag terwijl voor Lilou alle mogelijkheden openlagen.

‘Ik zal je missen, ik beloof je dat ik elke vakantie hier zal terugkomen.’ De manier waarop ze het zei, deed vermoeden dat Lilou haar belofte niet zou houden. ‘En je moet me beloven dat je me zo vaak mogelijk komt opzoeken. Wij gaan Parijs onveilig maken,’ lachte ze.

‘Wees daar maar zeker van.’ Ze wist dat dit loze beloftes waren, ze wilde echter de goede bedoeling van haar vriendin niet onderuit halen. Ze was ervan overtuigd dat Lilou haar eigen weg zou gaan, nieuwe vrienden zou maken en dat hun jarenlange vriendschap was gedoemd om te verwateren.

Ze fietsten een tijdje naast elkaar zonder iets te zeggen, elk met eigen gedachten.

‘Wat vindt Gaspar er eigenlijk van dat je in Parijs gaat studeren?’ doorbrak Isabelle de stilte.

‘We hebben het er al vaak over gehad, hij vindt het prima. Hij is trots op me, het laatste wat hij wil is mijn droom in de weg staan. Onze liefde is sterk genoeg, we kunnen dit aan.’

Gaspar en Lilou hadden al drie jaar verkering, zij was toen net vijftien geworden en Gaspar was zeventien. Hij wilde niet verder studeren, hij had een baan in de houtzagerij van zijn vader.

Isabelle monsterde haar vriendin. Ze kon niet anders dan vaststellen dat ze meende wat ze zei. Lilou was er rotsvast van overtuigd dat hun liefde meer dan genoeg zou zijn.

‘Ik ben blij voor jullie.’

‘Dat weet ik.’ Ze legde heel even haar hand op Isabelles schouder. ‘Het komt goed,’ fluisterde ze. ‘Met ons allemaal.’

‘Natuurlijk.’ Isabelles stemgeluid schoot de hoogte in. ‘Trouwens, zo ver is het nog helemaal niet. Wij gaan samen naar Bretagne. Feest!’

‘Ja, en ik ga pas eind september naar Parijs.’ Ze leek de triestheid in Isabelles stem op te merken. ‘Hé, de zomer van 1983 is de zomer waarin we allebei achttien worden, het wordt er een om nooit te vergeten, daar gaan we samen voor zorgen. Akkoord?’

‘Akkoord!’

3

Madeline

Heden

Beau Séjour is een kleine chambre d'hôtes op tien minuten rijden van Etouffant. Madeline herinnert zich nog dat het vroeger een boerderij was. Vijftien jaar geleden stierf de eigenaar en werd de hoeve door de nieuwe bezitters gerenoveerd, het authentieke karakter werd echter behouden.

Regen valt nog steeds met bakken uit de hemel, het lijkt alsof de wolkbreuk haar tot hier heeft vergezeld.

Met haar koffer in de hand en een modemagazine boven haar hoofd om haar stijlvolle kapsel tegen het gure weer te beschermen, rent ze naar de blauwe voordeur. Hoewel ze amper tien meter van haar wagen tot hier heeft gelopen, drupt het water van haar jas op de stenen vloer van de hal.

'Wat een onweer. *Terrible!*' zegt de receptioniste nadat Madeline de deur heeft gesloten.

'Zeg dat wel.'

'Welkom in Beau Séjour.' Ze staat op van haar stoel. Haar rijzige gestalte verrast Madeline, haar hoofd reikt bijna tot aan de zoldering. Met haar een meter zeventig voelt Madeline zich niet bepaald groot.

'Heeft u geboekt?'

'Ja.' Ze graait in haar handtas, op zoek naar het boekingsbewijs. Het staat ook op haar smartphone, maar ze is hier niet in Bordeaux. In dit gehucht nemen ze waarschijnlijk enkel genoegen met een papieren versie. 'Ik kan het niet vinden,' mompelt ze.

'Heeft u de e-mail met de reservering nog?' Ze wijst naar haar telefoon op de balie. 'Dat is meer dan voldoende,' zegt ze.

'O, ik dacht ...' Met een rood hoofd sluit ze haar tas. Ze was te snel met haar oordeel, de technologie heeft ook deze uithoek

kunnen bereiken. Na een paar klikken op haar iPhone toont ze de receptioniste wat ze nodig heeft om haar de sleutel van de kamer te overhandigen.

‘U heeft kamer drie op de eerste verdieping. Mét zicht op het meer.’ Ze straalt alsof ze zelf verantwoordelijk is voor het extraatje dat Madeline boekte. ‘Hopelijk klaart het snel op, dan kan u ten volle van het uitzicht genieten.’

Madeline kijkt naar de steeds groter wordende plas onder haar schoenen.

‘Was u hier al eerder?’ De receptioniste pakt een folder uit een rekje en vouwt hem open. ‘Kent u de streek?’

En of ik de omgeving ken, hier ben ik opgegroeid.

‘Dat is niet nodig.’ Hoofdschuddend kijkt ze naar de plattegrond. ‘Dankjewel.’ Ze pakt de sleutel en loopt de trap op.

4

Isabelle

De laatste lentedagen van 1983

Isabelle wreef over haar pijnlijke bovenbenen, haar wangen leken twee overrijpe tomaten. Op de houten schoolbank deden haar billen pijn van het fietsen. Bij haar onderrug kleefde haar blauwe overhemd aan haar huid. Voortdurend ging ze door haar blonde haren alsof ze op die manier het onfrisse gevoel eruit kon strijken.

Ze keek opzij naar Lilou die ijverig notities van de les maakte. Zij wilde haar vriendin vragen of ze ook zo moe was van de fietstocht, maar ze hield haar mond. Lilou zag er fris uit, vol energie, alsof iemand haar met de wagen naar school had gebracht.

Die dag kon Isabelle haar hoofd niet bij de wiskundeles houden, het hoofdstuk over exponenten en logaritmen ging aan haar voorbij. Het gesprek met Lilou had haar triest gestemd, ze was er zeker van dat na de zomer alles zou veranderen. Zij bleef in Etouffant terwijl Lilou ging studeren in de hoofdstad van Frankrijk. Natuurlijk zou ze nieuwe, interessante mensen leren kennen met wie ze Parijs zou verkennen. Haar vrije tijd ging ze doorbrengen in studentencafés, misschien vond ze wel een nieuwe beste vriendin om mee te gaan winkelen op de Champs Élysées of gingen ze een film kijken in een hypermoderne bioscoop in plaats van het duffe theater in Argenton-sur-Creuse.

Het scherpe geluid van de schoolbel haalde haar uit haar gedachten.

Lilou sloeg het boek op haar tafel dicht en stond op.

‘Effe pauze.’ Ze rekte zich uit. ‘Kunnen we een frisse neus halen. Ik vind deze wiskundeles zó interessant, vind je ook niet?’

Isabelle glimlachte en duwde haar stoel achteruit. ‘Zeker,’ loog ze en liep achter Lilou naar buiten. In de gang wachtten ze op Pauline.

‘Gaan jullie alvast maar,’ zei Pauline toen ze haar vriendinnen zag. ‘Ik loop eerst langs het lokaal van Clarisse. We vinden jullie wel op het schoolplein.’

Clarisse zat een klas lager dan Pauline, Lilou en Isabelle. Het vorige schooljaar had ze studieproblemen waardoor ze het jaar moest overdoen. Sinds de kleuterschool waren zij en Pauline hartsvriendinnen.

Op het schoolplein liepen Pauline en Clarisse naar Lilou en Isabelle.

Clarisse stak een sigaret op en terwijl ze de rook uitblies gooide ze haar hoofd in haar nek. ‘Wat een saaie geschiedenisles. Weer over Louis XIV en Versailles. Ik weet alles nog van vorig jaar, de leraar heeft geen moeite gedaan om zijn les aan te passen.’ Haar rode paardenstaart reikte bijna tot aan haar billen.

‘Pfff, had je misschien liever wiskunde gehad? Over logaritmen?’ zuchtte Pauline. ‘Wat zal ik blij zijn als het weekend is.’

‘En of,’ antwoordde Isabelle. ‘Ik kijk uit naar de jaarmarkt en de kermis.’ Haar blauwe ogen straalden. Ze zag nog net de misprijzende blik in Lilou’s ogen voordat ze deze kon verhullen met een glimlach.

‘Ik ook, ik geniet telkens van de jaarlijkse kermis.’ Clarisse zette de koptelefoon van haar walkman op. De stem van Irene Cara bleef niet beperkt tot haar oren. Lilou’s wenkbrauwen schoten de hoogte in en ze schudde met haar hoofd.

‘Daar heb je mijn broer,’ gebaarde Pauline met haar kin naar de schoolpoort.

Lilou’s gezicht begon te stralen, met open armen liep ze haar vriend tegemoet. Gaspar gaf haar een lange kus op haar mond.

‘Boek toch een kamer,’ siste Pauline tussen haar tanden door.

‘Moet jij trouwens niet werken? Het lijkt wel een gewoonte te worden om je vriendinnetje tijdens de pauze op te zoeken,’ gromde ze toen het tweetal hand in hand bij hen kwam staan. ‘Ik weet overigens niet of de docenten het appreciëren dat je hier te pas en te onpas staat.’ Pauline legde haar hoofd in haar nek om hem aan te kijken. Ten opzichte van zijn mollige zus was Gaspar een sportieve reus.

‘Rustig, zusje. Vader kan me wel een halfuurtje missen.’ Hij trok Lilou dichter tegen zich aan en gaf haar opnieuw een kus.

‘Spreken we af om samen te gaan?’ vroeg Isabelle. Ze keek Lilou en Gaspar afwisselend aan.

‘Waarnaartoe?’ Pauline trok haar wenkbrouwen bij elkaar.

‘De jaarmarkt, natuurlijk,’ antwoordde ze verontwaardigd.

‘Vanzelfsprekend,’ zei Lilou. Ze kon haar handen niet van Gaspar afhouden.

Clarisse rolde met haar ogen, ze deed de koptelefoon af. ‘Weet jij zeker dat je met hen op stap wil? Ze hebben enkel oog voor elkaar,’ glimlachte ze.

‘We doen toch alles samen,’ zei Lilou geërgerd. ‘Ik vraag me af waarom dit jaar een uitzondering zou zijn.’

‘Omdat het voor ons gênant is,’ kwam Clarisse tussenbeide.

‘Wil je wel met die tortelduifjes naar Bretagne?’ Pauline richtte zich tot Isabelle. ‘Je kan evengoed alleen gaan.’

De glimlach gleeed van het gezicht van Clarisse, in plaats daarvan verscheen boven haar een donderwolk.

‘Gaan jullie dan toch naar Bretagne?’

OOK VERKRIJGBAAR

